

Čarodějná

I když vám mohou postavy a místa někoho připomínat, jsou zcela vymyšlené. Jen ten svetr můžete potkat.

Batoh povrzává na zádech, pískovec občas skřípne pod botou a duben, zdá se, dorazil i na Broumovsko. Pyšně nesu svoji pomyslnou staromládeneckou standartu a sanžím se nepřipouštět, jak moc mě mrzí, že nikdo z těch, co tady dnes měli být se mnou, tu není. Jeden kamarád někde chřestí zbraněma, druhý čeká každou chvíli potomka a ti dva další mají údajně druhý líbánky a nejspíš na potomstvu pilně pracují.

Tady je někdo línej jak psavci v září - odpolední
siesta na letošním Trapsavci

foto: archiv Trapsavce ©

Prostě na tenhle jarní vandr jsem vyrazil sám. Ošklivý slovíčko tohleto sám, jak když se kolem páteře tam někde dole ovine studený hádek. "ssssssss" a zavrtá se hloubž, až někam do podbřišku. "Sssssssám."

Ale co, vždyť normálně to neva, whisky, doutníky, klobásky třeba ve dvě ráno a oči rozlepit v jedenáct. To je život starého mládence. Tak co skuhrám? To asi tím jarem kolem. Dneska jsou totiž čarodějnice a zítra ach jo..., zatracenej Mácha, no jo, lásky čas.

Mezi šutry leží ještě zbytky sněhu a tahle cesta je samá prolejška. Hned poznáš kolik tě přes zimu přibylo. Vršek kamene za římsou je docela pěkně ohřátej od odpoledního sluníčka, tak tam sebou praštím a vychutnávám tu nádheru. Jenže myšlenky, potvory, zase brousí zpátky. Jak to říkal kamarád, co se posed po Keltech? Že ty čarodky jsou vlastně zbytek svátků plodnosti, očištění od zimy a už trochu oschlých mezí. A taky temný bytosti se prý na půl roku vrací zpátky do kopců, proto ty ohně, aby se nemohli někde nebo v někom schovat. A ty hodný se prej zase vracej zpátky do lesů. Třeba dneska potkám vílu, i když, s mým štěstím spíš čarodějnici s ochranářskou plackou. A vůbec, víly určitě nerozumí whisce...

Tak, ještě vylezu na práh a hned za skálou už je kemp jak víno. Obejdu poslední kámen a souška co už jí kousek vleču s sebou mi padá z ruky. Stejně tak i čelist mi poklesla. Na kameni před převisem sedí holka jak z povídek od Tapi. Vlnitý vlasy barvy medu až někam závratně dozadu, zelenou košilku Bundeswehru moc pěkně vypasovanou. Na těch správných místech. Dlouhý nohy v maskáčích a sandály z řemínků. Přestože musím vypadat jak uprchlý z ústavu, usměje se, vstane a podá mi ruku.

"Ahoj, já jsem Sylva, ale můžeš mi říkat Sojka."

Má úžasně zelený oči, dokonalej nos a pusu...

"...argggh...!" něco zaskřehotám jako pokus o představení. Zasměje se a jak si hodí vlasy přes rameno, spatřím na chvíli ouško. Ouško se špičkou. Od té chvíle jsem jak totálně momentálně postiženej. Potácím se kolem, málem si useknu prsty mačetou, pálim se při zapalování, polejvám se vařící vodou a blábolím a blábolím.

A Sojka se směje a směje. Připadám si jako pan Velký, tahám z rukávu historiku za historkou a všechno násobím dvěma. Jen ji vidět jak se směje, zaklání hlavu a krotí neposlušnou hřívu.

Krev mi hučí v uších, nejen...

Stvořím cosi k večeri, ale Sojka že nechce, prý linie. No je to vidět, je jak prouteček. Když v tom se ze tmy vyříti obluda. Vlkodlak! Vlastně malamut. A řve jak pomínutej. Na Sojku. Ta zapiští a mrštně jako kočka vyskočí na skalku nad kempem. Pes se snaží dostat za ní, na mě kašle. Než se stihnu předvést jako hrdina, vstupuje na scénu další postava.

"Čingis, dost! Dost povídám! Sedmi a čekej!"

Zdá se, že s holkama, co se samy dneska couraj po skalách, roztrhl pytel.

Tahle je pravej opak Sojky. Ještě né kredenc, ale komoda už jo. Dlouhej vytahanej svetr jak kroužková košile, manžestráky a pohorky. Na hlavě bandájo, nos čenicha a oči pichlavý trnky. Psa chytá na řemen, ale malamut je pěkně velký hovado. Zas nějaká, co si psa pořízuje podle obrázků v dobrodružnejch knížkách.

Pes konečně jen vrčí. Ona shodí bágel a začne se omlouvat:

"Ahoh, hele fakt sorry, tohle Čingiz normálně nedělá. Já jsem kony a fakt mě mrzí ten dramatickej vstup." Podává mi tlapku, musím se tvářit asi docela nepříjemně, protože dodává.

"Nevadí, když se k vám dneska přidám, že ne? Ráno vypadnu. Ale teď už je moc tma."

Zahučím jako že v pohodě, ale v duchu na ni sesílám tisíc kleteb.

Chci pomoci Sojce dolů z toho šutru, docela dobrá příležitost, jak ji dostat do náruče. Ale Kony mě předběhne a už podává Sojce ruku. Pes se zas rozeře a najednou mám všechno jak v hustý mlze. Fakt nevím, co vlastně vidí moje oči, ale hlava mi to nebere.

Tam, kde před chvílí seděla moje krásná Sojka, sedí cosi. Z pusy tomu šouhají špičáky jak nože, místo prstů to má spáry a místo maskáčů jen zelenou kůži.

Se šupinama.

A skuče to ze šutru rovnou na mě.

V letu to ale sundá holka narušitelka. Hořící větví.

Do potvory na zemi se pustí pes a žene ji někam do skal.

Kolečka v hlavě se mi protáčí naprázdno.

Najednou mám v rukách hrnek čaje. Smrdí jak teplá voda z akvária, ale je silnej a sladkej.

"Pu-erh se nesladí," hlesnu.

"Vím, ale teď je potřeba sladkej. Jsi v pohodě?"

Kony sedí na špalku vedle a zblízka se mi kouká do obličeje.

Oči má hnědý jak lískový oříšky. A sametový.

Vytáhnu placatku, málem si cvaknu první, já džentleman. Jen se usměje, očichá a analyzuje.

"Hmm, whisky a žádnéj brak," napije se, zamyslí, "hm, americká, takže vlastně bourboun, ale víc si tipovat nerisknu."

Boduje.

Chvilí sedíme mlčky, koukáme do ohýnku a pes chrápe.

Snažím se vybavit, co jsem to vlastně viděl a najednou si nemůžu vzpomenout. Vím, že štěkal pes a někdo ječel. Jo, Sojka. Sojka!

"Hele Kony, kde je vlastně Sojka?"

Kony se pošťourá v ohýnku.

"Šla za svejma, za svou partou, došlo jí, že má dneska oheň jinde."

"Ale vždyť je tma jak v ranci, minimálně," namítám.

"My jsme ji s Čingisem přece doprovodili a já jsem jí navíc posvětila na cestu."

"Loučí?" ukazuju na kus ohořelého klacku u její nohy.

"Jo, loučí. Nemáš hlad? Asi ti dlužíme večeři."

Chvilí pátrám po svém ešusu, a ejhle, leží za kameneme. Vyblízanej tak dokonale, že je čistší než obvykle. Nevím, co jsem to vlastně kotlil, ale Čingisovi to chutnalo.

I teď se ze spaní usmíval.

Vaříme a trumfujeme se historkama. Všechno násobím třema. Pro jistotu.

Čingis se probouzí a po mohutném krokodýlím zívnutí mě obdaří velmi dlouhým pohledem moudrých očí. Mám pocit, že se tváří shovívavě.

Kony ho podrbe na mohutné hlavě: "Čingisi, nech toho a běž si najít na hraní někoho jiného, běž!"

Pes se protáhne, zavrtí oháňkou, ještě jednou na mě spiklenecky mrkne a zmizí někam mezi skály.

"Nádhernej pes," vydechnu.

"To jo, nechal mi ho nebožtík..."

V hlavě se mi rozkvílí alarm. Nebožtík?! No, Kony by nakonec mohla být mladá vdova, že. Hned mi vyskočí z paměti moudro mého oblíbeného autora - je jen jeden způsob, jak utěšit vdovu, ale uvědom si, co riskuješ - naštěstí Kony vidí můj zmatek a pokračuje.

"...to jako bejvalej, myslí si, že se psem mě nikdo chtít nebude a já se vrátím k němu."

"Já mám psy rád...", samou úlevou zas plácám, "teda, né že jako bych tě... teda, né že né... ale jako...", zachrání mě výbuch smíchu.

Pak tiše zíráme do plamínků, a na skály, a na hvězdy a občas, velmi rychle a opatrně i jeden na druhýho.

"No, myslím, že je čas zabívakovat. Mám toho nějak po dnešku dost." Štrachá se v batohu Kony. "Spáchám hygienu a ty bys zatím mohl ustlat."

Srdce mám v krku a zas mi všechno padá. Marně se snažím přesvědčit, rozdejchat, uklidnit, jsem na tom hůř než v šestnácti. Takže když se Kony vrátí, jsem zamotaný do cely, svetru i spacáku, otloukám si hlavu o převis a vůbec, prostě zoufalec a groteska.

Za zády se jen ozve. "No, s tebou bych chtěla kolonizovat nový světy."

Otočím se. Stojí se založenejma rukama a za uchem má mléčnou dráhu. Nebe je najednu obrovský a plný hvězd.

"Tak nový světy jo?" ptám se opatrně.

"Jo, nový světy." zašklebí se a přidá se do toho chaosu pod převisem.

Sundá kroužkovku a já odvolávám tu komodu.

Až žijou Kelti! A Mácha taky!

Anna Benešová, Liberec

3. místo v próze nad 23 let

Trapsavec 2007

Carodejná + Zastávka

Napsal uživatel Anna Benešová + Vojta Kouba
Pátek, 19 Říjen 2007 03:00

Zastávka

S úctou k posvátnému prostoru
tiše zvednout hlavu nahoru
kde věčné světlo lampy září

Rozbité okno na oltáři
čmáranice na zdi za obrazy
od kamen ke stropu pruh sazí

na zemi staré jízdní řady
A v téhle noci právě tady
v místnosti kousek od peronu

člověk je zvláště blízko tomu
co všechno kolem přesahuje
I když mu vlak už dávno ujel

Vojta Kouba, Chrást u Plzně
1. místo v poezii nad 23 let
Trapsavec 2007